

har stadig væk ikke fået noget svar. Dog siger hr. Peter Christensen, at vi jo er fornuftige mennesker og vi kan tale om det. Er det det folkelige element, der skal være i det? Er det herinde, de skal komme ind og høre, om de kan få lov at pløje et engareal op, eller hvor skal man tale om det? Hvordan kommer man videre?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Først til hr. Niels Jørgen Langkilde med hensyn til opløjningen. Jeg er ikke sikker på andet, end der også er sket en overreaktion på dette område.

Spørgsmålet om de lokale foreninger i forhold til landsforeningen glemte jeg jo at få svaret på sidste gang, og det var nok på grund af tiden. Det var hr. Jens Kirk, der talte om det. Der foregår jo nogle afvejninger. Hvis man egentlig skulle følge tanken op, og det forstår jeg Venstre nu går ind for på alle områder inden for naturbeskyttelsen, så skal den lokale kommunalbestyrelse beslutte sig for, hvordan vores miljøpolitik inden for området skal styres. Det er vist ikke helt fejlopfattet, og dér er vi lodret uenige.

Hr. Jens Vibjerg siger: Du må være klar over – nej, han sagde jo ikke sådan, men det var det, han mente – at der ligger mennesker bag ved det her. Og det gør der jo. Der ligger landmændene, men der ligger så sandelig også andre mennesker, som bor i området, og som har et vist krav på den jord, vi er sat på, og ikke mindst de dyr, som lever i de områder, som ikke rigtig har været inde i debatten. Og det var sådan set det, jeg henviste til i min ordførertale, og det var faktisk det, vi skulle beskytte. Jeg håber, jeg også har givet fru Bodil Thrane svar.

Hr. Ole Donner nævner nedpløjning af arealerne, og der har jeg sagt det samme. Jeg tror, der har været en overreaktion på det her. Jeg mener og tror på, at hvis der ligger en saglig begrundelse bag det, man gør, når man i loven skriver, man må gøre det, som man altid har gjort, så vil man også kunne komme igennem. Så meget tror jeg på det danske folkestyre.

Jens Vibjerg (V):

Jeg forstår meget godt, de to partier er frustrerede over den måde, som tingene foregår på med den nugældende lovgivning. Det er vi også i Venstre.

Loven administreres, så den krænker mange borgers retsbevidsthed og er mere til skade for miljøet end til gavn for det miljø, den er sat til at

værne om. Ejendomsretten og retsbevidstheden trædes i den grad under fode, når en ejer af en jordparcel uden forudgående varsel må konstatere, at hans jord er blevet inddraget under meget alvorlige restriktioner og vel at mærke uden nogen form for erstatning. Det bør ikke finde sted. Hvis vi fra samfundets side ønsker at pålægge den enkelte borger rådighedsindskrænkninger, må vi også være villige til at betale for disse indskrænkninger. Det kan ikke være rigtigt, at vi som samfund på denne måde skal nasse på den enkelte borger og lade ham eller hende alene bære den økonomiske byrde.

Det er endvidere vigtigt, at skal der ske rådighedsindskrænkninger, skal der ud over erstatning også på forhånd gives meddelelse om, at de og de arealer skal pålægges rådighedsindskrænkninger.

I en række situationer virker administrationen af loven også direkte imod hensigten. Nu er man som lodsejer pisket til at pløje sine arealer, inden man når 7-års-fristen, uanset at arealet måske kunne ligge i både 10 og 20 år uden pløjning. Ja, det er vel mange år siden, der er pløjet så mange og store engarealer op som i 1996, og havde jeg haft en eng, ville jeg selvfølgelig have gjort det samme. Den nuværende administration af loven er myndighedstyransk og miljøfjendsk.

Med hensyn til Danmarks Naturfredningsforening er vi enige i, at de misbruger deres magt i allerhøjeste grad, samtidig med at de udøver et centralistisk natursyn, som ligger milevidt fra den folkelighed, det lokalengagement og differentierede natursyn, vi i Venstre lægger vægt på. Mange af Danmarks Naturfredningsforenings lokalforeninger yder en eksemplarisk indsats i den lokale debat, men Danmarks Naturfredningsforenings centrale ledelse bruger og misbruger deres klageadgang, hvor det ikke er hensynet til miljøet og det liv, der skal leves derude, der er drivkraften, og hvor man ikke respekterer naturens mangfoldighed.

Det er også helt urimeligt, hvordan vi i dag gang på gang kan opleve behandlingen af en borgers ansøgning. Hvis kommunen finder, at ansøgningen er helt o.k., så anbefaler kommunen den. Herefter går den til amtet, som behandler sagen. Hvis amtsrådet ligeledes finder, at sagen er helt o.k., så giver amtsrådet tilfaldelsen, og derefter kommer Danmarks Naturfredningsforening og påklager sagen, som så går til Naturklagenævnet. Det vil sige, i langt de